

havns Amts 2den Kreds (K. M. Klausen), der var inde paa Omtalen af en Forhøjelse af Statsarbejdernes Lønning. Det, der i saa Henseende navnlig staa tilbage for os, naar det gælder om at forbedre Lønningsvilkårene for Statsarbejderne, er en Forbedring af Vilkårene for Skovarbejderne, eller for at tage dem med et noget videre Udtryk, Statens Landarbejdere. Jeg skal minde om, at jeg med Hensyn til dette Spørgsmaal udtalte i forrige Samling, at Staten maa ikke, og bør ikke i nogen Maade optræde som Konkurrent til andre Arbejdsgivere og saaledes sætte sine Arbejders Løn væsentlig op over, hvad andre Arbejdsgivere give deres tilsvarende Arbejdere. Disse Ord bleve ganske særlig sagte med Hensyn til Landarbejderne, fordi det er netop paa dette Omraade, at denne Udtalelse vil faa nogen Vægt. For imidlertid at faa et tilstrækkeligt Grundlag for at kunne iværksætte en Forbedring af Statsarbejdernes Lønning, hvis en saadan Forbedring havde den tilstrækkelige Grund, har jeg anset det for rigtigt at lade Statens statistiske Bureau indhente nærmere Oplysning om de Lønningsvilkåre, under hvilke Landarbejderne her i Landet leve i det hele taget, og Bureauet har i saa Henseende skaffet Materiale til Veje, dels Materiale fra de forskellige Landboforeninger, hvis Opgivelser til en vis Grad kunne være kalkulatoriske, dels ogsaa Materiale fra en ikke ringe Mængde forskellige Arbejdsgivere, som hver for sig have opgivet det bestemte Beløb, som er udbetalt i Arbejds løn for deres Vedkommende og med en nærmere Forklaring, saaledes at man her kan faa et virkeligt Billede af, hvorledes Arbejds lønnen har været. Dette sidste Materiale er omfattende og vanskeligt at bearbejde, og Bearbejdelsen er ikke tilendebragt. Det maa erindres, at statistisk Bureau har ikke saa faa Arbejder gaaende, som ikke kunne tilsidesættes. Derimod ere Landboforeningernes Indberetninger blevne bearbejdede, og allerede efter det, der foreligger her, maa jeg udtale som min Opfattelse, at jeg ikke tror, at det kan forsvares at gaa til en Lønningsforbedring for Statens Landarbejdere. Jeg skal nævne nogle enkelte Data, Materialet vil jo i øvrigt være til Raadighed for det ærede Finansudvalg; men som sagt til Oplysning af Sagen her i Salen nu i Dag skal jeg nævne nogle Data. Det stiller sig da saaledes, at de Oplysninger, der ere indkomne fra Landboforeningerne med Hensyn til de faste Daglejere — kun disse omtaler jeg her i Dag — bekræfte,

hvad vi vidste i Forvejen efter Undersøgelser, der tidligere ere foretagne mere ad privat Vej, at Lønningsforholdene ere meget forskellige i Landets forskellige Dele, saaledes at Gennemsnitslønnen for faste Daglejere paa egen Kost i Landbruget paa Sjælland har været 1 Kr. 53 Øre, hvilket er det laveste, medens den har været højst i Jyllands sydvestlige Del, hvor den har været 1 Kr. 82 Øre, altsaa en temmelig betydelig Forskel. Se vi saa paa de faste Skovarbejdere, har deres Gennemsnitsløn om Vinteren været 1 Kr. 81 Øre, altsaa 1 Øre mindre end Gennemsnitslønnen for den Del af Landet, der har den højeste Løn til de faste Arbejdere under Landbruget, og om Sommeren har den været 2 Kr. 01 Øre, altsaa dog væsentlig højere end den højeste Løn. Der er omtrent 400 faste Skovarbejdere, men af disse have 300 fri Bolig med Jordlod. Imidlertid, det er kun foreløbig, jeg meddeler disse Oplysninger; det Materiale, der foreligger fra de paagældende Arbejdsgivere, vil blive bearbejdet i en nogenlunde nær Fremtid, og saa skal Spørgsmaalet komme til endelig Afgørelse; men jeg gentager, at det allerede nu stiller sig saaledes for mig, at jeg tror ikke, der er Grund til at gaa til nogen Lønningsforbedring for Statens Landarbejdere, i alt Fald ikke for Tiden.

Det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (R. Claussen) omtalte de vestindiske Øer og det Tilskud, som Staten jo desværre stadig maa give dem, et Tilskud, som nu udgør omtrent 600,000 Kr. aarlig. Det ærede Medlem mente, at Øerne burde kunne bære sig selv, og at man derfor burde skride til at udskrive større Skatter paa Øerne, saaledes at man derigennem kunde erholde Dækning for Underskuddet. Denne Vej tror jeg ikke er farbar. Øerne have været i stadig Tilbagegang med Hensyn til Skatteevne og økonomiske Forhold. Et Bevis derpaa er jo ogsaa den stærke Tilbagegang, der har været i Befolkningens Størrelse, idet Befolkningen i Løbet af dette Aarhundrede stadig er aftagen og nu er aftagen med indtil $\frac{1}{4}$. Men dertil kommer, at Hovederhvervet for de vestindiske Øer er Dyrkning af Sukkerrør, Sukkerindustrien, og det er jo en bekendt Sag, at dette Erhverv nu lider i høj Grad under den Konkurrence, som Roesukkerdyrkingen har skabt for Rørsukkeret. Overalt, hvor der dyrkes Sukkerrør, ere Forholdene meget trykkede, og Følgen deraf har jo ogsaa været, at England har maattet give de af dets Kolonier i Vestindien, hvor der dyrkes Sukkerrør, meget betydelige Tilskud